

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut komunikačních studií a žurnalistiky

Katedra mediálních studií

Aneta Kačanyiová

Miroslav Hladký jako novinář a vysokoškolský pedagog

Bakalářská práce

Praha 2013

Autor práce: **Aneta Kačanyiová**

Vedoucí práce: **doc. PhDr. Barbara Köpplová, CSc.**

Rok obhajoby: **2013**

Bibliografický záznam

KAČANYIOVÁ, Aneta. Miroslav Hladký jako novinář a vysokoškolský pedagog. Praha, 2012. 37 s. Bakalářská práce (Bc.) Universita Karlova, Fakulta sociálních věd, Institut komunikačních studií a žurnalistiky. Katedra mediálních studií. Vedoucí bakalářské práce Doc. PhDr. Barbara Köpplová, CSc.

Abstrakt

V bakalářské práci se věnuji osobnosti Miroslava Hladkého se zaměřením na jeho působení jako novináře v Mladé Frontě a jako vysokoškolského pedagoga na Karlově universitě. Práce nastiňuje jeho životní profil, přes jeho rodinný stav a studium, po jeho pracovní úspěchy. Zaměřuje se na jeho působení ve sportovní redakci Mladé Fronty, a to na základě vzpomínek jeho spolupracovníků i jeho samotného, počínaje nastíněním počátku tohoto deníku, na jehož založení se Miroslav Hladký podílel. Dále se práce zaměřuje na jeho působení na Karlově universitě na Institutu osvěty a novinářství, později Fakultě sociálních věd a publicistiky a naposledy na Fakultě žurnalistiky. Práce shrnuje, jaké funkce za působení na Karlově universitě zastával a jaké předměty přednášel, až po jeho odchod do důchodu. Jeho působení je zde rozděleno do čtyř období, a to období před tím, než se stal děkan, období jeho děkanátu, období následující a období jeho práce na poloviční úvazek, když již byl v důchodu. Také jsou zde uvedeny jeho publikace, zejména jeho vysokoškolské učebnice pro studijní obor žurnalistika, jejichž vydávání se věnoval v posledních letech svého působení na Karlově universitě. Závěrem práce shrnuje, jakým přínosem byl Miroslav Hladký v uvedených pozicích, které ve svém životě zastával.

Abstract

My bachelor's dissertation is dedicated to personality of Mr. Miroslav Hladký, specifically to his activity as journalist in Mladá Fronta and university pedagogue at Charles University. Dissertation outlines his lifestyle character, from his family status and studies to his work successes. It focuses on his activity and influence in sport editorial board in Mladá Fronta, based on memories of his colleagues and of his own, starting with focus on the very beginning of this daily Mr. Hladký co-founded. Further it focuses on his activity in Institute of Public

education and Journalism at Charles University, then on Faculty of Social Studies and Journalism and at last on Faculty of Journalism. Dissertation summarizes the roles he held while active at Charles University and subjects he lectured up to the time he retired. His work is divided to four periods, specifically the period prior to becoming the dean of the faculty, period of his deanship, period following and period of his work on part-time, when he was already retired. At my work I also give his publications, namely his university textbooks for subject of journalism, the publishing of which he dealt last years of his university involvement at Charles University. In conclusion dissertation summarizes the contribution of Mr. Hladký in stated individual areas and roles he held in his life.

Klíčová slova

Miroslav Hladký, Mladá fronta, Karlova univerzita, novinář, pedagog.

Key words

Miroslav Hladký, Mladá fronta, Charles University, journalist, pedagogue.

Rozsah práce: 54 209 znaků

Prohlášení

1. Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracovala samostatně a použila jsem uvedené prameny a literaturu.
2. Prohlašuji, že práce nebyla využita k získání jiného titulu.
3. Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna pro studijní a výzkumné účely.

V Praze dne 17. května 2013

Aneta Kačanyiová

Poděkování

Na tomto místě bych chtěla poděkovat doc. PhDr. Barbaře Köpplové, CSc. za vedení práce a cenné podněty, které mi poskytovala po dobu zpracovávání tématu. Dále bych chtěla poděkovat panu Karlu Šiktancovi za poskytnutý rozhovor a také mé rodině za jejich trpělivost a podporu.

Institut komunikačních studií a žurnalistiky FSV UK
Teze BAKALÁŘSKÉ diplomové práce

TUTO ČÁST VYPLŇUJE STUDENT/KA:

Příjmení a jméno diplomantky/diplomanta:
Kačanyiová Aneta

Razítko podatelny:

Imatrikulační ročník diplomantky/diplomanta:
2009

E-mail diplomantky/diplomanta:
aneta.kacanyiova@seznam.cz

Studijní obor/forma studia:
Mediální studia – kombinovaná forma

Předpokládaný název práce v češtině:
Miroslav Hladký jako vysokoškolský pedagog

Předpokládaný název práce v angličtině:

Předpokládaný termín dokončení (semestr, akademický rok – vzor: ZS 2012/2013):
(diplomovou práci je možné odevzdat nejdříve po dvou semestrech od schválení tezí)
ZS 2012/2013

Základní charakteristika tématu a předpokládaný cíl práce (max. 1000 znaků):

Práce je zaměřena na osobnost Miroslava Hladkého, který byl českým novinářem, režisérem, scenáristou a pedagogem. Cílem práce je shrnout život Miroslava Hladkého, a to počínaje jeho studií, přes jeho činnost v deníku Mladá Fronta s důrazem na jeho působení jako vysokoškolského pedagoga a zakladatele oboru Televizní žurnalistika. Od počátku 60. let působil na Institutu osvěty a novinářství, později na Fakultě sociálních věd a publicistiky, kde byl později děkanem. Na Fakultě žurnalistiky University Karlovy byl pedagogem a založil katedru televizní žurnalistiky. Práce bude poukazovat na to, jakým přínosem byl Miroslav Hladký v uvedených pozicích, které ve svém životě zastával.

Předpokládaná struktura práce (rozdělení do jednotlivých kapitol a podkapitol se stručnou charakteristikou jejich obsahu):

1. Úvod
2. Životní a pracovní profil Miroslava Hladkého
3. Mladá Fronta
4. Působení na Universitě Karlově
 - 4.1 Období 1961 – 1970
 - 4.2 Období 1970 – 1972
 - 4.3 Období 1972 - 1984
5. Novinovědná literatura
6. Závěr
7. Seznam použité literatury

Vymezení zpracovávaného materiálu (např. konkrétní titul periodika a období jeho analýzy):

Postup (technika) při zpracování materiálu: Historická analýza

Základní literatura (nejméně 5 nejdůležitějších titulů k tématu a způsobu jeho zpracování; u všech titulů je nutné uvést stručnou anotaci na 2-5 řádků):

1. SÍGL, Miroslav, ed. a HOŘEC, Jaromír, ed. *Generace 45: [pamětníci Mladé fronty 1945-1950]*. Praha: Riopress, 1997. 271 s. ISBN 80-85611-42-2. – tato kniha podává svědectví o dramatické době prvních pěti let po roce 1945. Je příspěvkem k dějinám české žurnalistiky.
2. HOŘEC, Jaromír, ed. *Generace nadoraz: [hlasy a ohlasy Generace 45]*. Praha: Česká expedice,

1998. 94 s. ISBN 80-86221-01-6.– tato kniha je sborníkem textů přibližující polemiky, které se váží k literární revue Generace.

3. BEČVÁŘ, Jindřich et al. *Dějiny Univerzity Karlovy. IV, 1918-1990*. Vyd. 1. Praha: Univerzita Karlova, c1998. 671 s. ISBN 80-7184-539-6. – tato kniha je čtvrtým svazkem universitních dějin, který sleduje cestu University Karlovy 20. stoletím.

4. HOŘEC, Jaromír a KOLEČKO, Jiří, ed. *Poválečná léta: vzpomínky zakladatele Mladé fronty*. 1. vyd. Praha: Mladá fronta, 2010. 284 s., [16] s. obr. příl. ISBN 978-80-204-1797-8.– autentické vzpomínky autora na počátky mediálního impéria Mladé Fronty, kde byl prvním šéfredaktorem.

6. RATAJ, Jan a HOUDA, Přemysl. *Československo v proměnách komunistického režimu*. Vyd. 1. V Praze: Oeconomica, 2010. Vysokoškolská učebnice. ISBN 978-80-245-1696-7. – tato publikace sleduje politický, státoprávní, ústavní, ekonomický, sociální, národnostní a kulturní vývoj Československa v letech 1945 – 1989.

10. Dále budu vycházet z archivních materiálů Národního archivu – Syndikát novinářů, z Archivu University Karlovy, z Archivu bezpečnostních složek a z Karolínek (Universita Karolina Pragensia)

12. Soupis publikací Miroslava Hladkého:

- Základy grafické úpravy periodik
- Estetika grafické opravy novin
- Scenáristika a dramaturgie televizní a filmové žurnalistiky, 1. Základní východiska a tvůrčí předpoklady
- Teorie televizní a filmové žurnalistické tvorby
- Tvorba a působení grafické úpravy novin
- Žurnalistika v televizi

Diplomové práce k tématu (seznam bakalářských, magisterských a doktorských prací, které byly k tématu obhájeny na UK, případně dalších oborově blízkých fakultách či vysokých školách za posledních pět let)

Datum / Podpis studenta/ky

.....

TUTO ČÁST VYPLŇUJE PEDAGOG/PEDAGOŽKA:

Doporučení k tématu, struktuře a technice zpracování materiálu:

Případné doporučení dalších titulů literatury předepsané ke zpracování tématu:

Potvrzuji, že výše uvedené teze jsem s jejich autorem/kou konzultoval(a) a že téma odpovídá mému oborovému zaměření a oblasti odborné práce, kterou na FSV UK vykonávám.

Souhlasím s tím, že budu vedoucí(m) této práce.

Příjmení a jméno pedagožky/pedagoga

.....
Datum / Podpis pedagožky/pedagoga

TEZE JE NUTNO ODEVZDAT VYTIŠTĚNÉ, PODEPSANÉ A VE DVOU VYHOTOVENÍCH DO TERMÍNU UVEDENÉHO V HARMONOGRAMU PŘÍSLUŠNÉHO AKADEMICKÉHO ROKU, A TO PROSTŘEDNICTVÍM PODATELNÝ FSV UK. PŘIJATÉ TEZE JE NUTNÉ SI VYZVEDNOUT V SEKRETARIÁTU PŘÍSLUŠNÉ KATEDRY A NECHAT VEVÁZAT DO OBOU VÝTISKU DIPLOMOVÉ PRÁCE.

TEZE SCHVALUJE NA IKSŽ VEDOUcí PŘÍSLUŠNÉ KATEDRY.

Obsah

1. Úvod	2
2. Životní profil Miroslava Hladkého	3
2.1 Nastínění doby.....	3
2.2 Život Miroslava Hladkého.....	7
3. Mladá Fronta	11
3.1 Několik slov o poválečném tisku v ČSR.....	11
3.2 Zrod Mladé fronty.....	13
3.3 Působení Miroslava Hladkého v Mladé frontě.....	16
4. Působení na Univerzitě Karlově	21
4.1 Od Institutu osvěty a novinářství k Fakultě sociálních věd.....	21
4.2 Působení na fakultě	24
4.3 Pedagogická činnost.....	27
4.4 Funkce zastávané v rámci působení na fakultě.....	28
5. Novinovědná literatura	29
6. Závěr	31
7. Summary	33
8. Seznam použité literatury	34
9. Seznam příloh	36
10. Přílohy	37

1. Úvod

Cílem mé bakalářské práce je zpracování základní biografie prof. PhDr. Miroslava Hladkého, CSc. (1919 – 1995), který byl českým novinářem, režisérem, scénáristou a pedagogem. Shrnu jeho život, a to počínaje jeho studii, přes jeho činnost v deníku Mladá fronta, jeho působení jako vysokoškolského pedagoga a zakladatele oboru Televizní žurnalistiky a přes funkce, které během svého života zastával. Jeho televizní a filmovou tvorbu ponechávám stranou, neboť se jedná o samostatné téma.

Na základě vzpomínek spolupracovníků Miroslava Hladkého i jeho osobních vydaných pamětí - vzpomínek, se v této práci budu věnovat jeho podílu na založení deníku Mladá fronta a jeho působení ve sportovní rubrice deníku Mladá fronta v poválečném období.

Dále se zaměřím na jeho působení na Karlově universitě, kde od počátku 60. let 20. století působil na Institutu osvěty na novinářství, později na Fakultě sociálních věd a publicistiky, kde se stal děkanem. Na následně vzniklé Fakultě žurnalistiky byl pedagogem a založil katedru televizní žurnalistiky.

Závěrem shrnu jeho publikační činnost se zaměřením na jeho vysokoškolské učebnice pro studijní obor žurnalistika, ve kterých se zabývá především grafickou úpravou periodik, a televizní žurnalistikou.

Tato práce bude poukazovat na to, jakým přínosem byl Miroslav Hladký v uvedených pozicích, které ve svém životě zastával.

V této práci budu vycházet převážně z archivních materiálů, neboť jsem k tématu dohledala jen malé množství literatury. Pokud se týká literatury o osobnosti Miroslava Hladkého či deníku Mladá fronta, existují jen archivní materiály a vzpomínkové publikace. Seskupila jsem tedy archivní údaje a pokusím se z nich vytvořit profil Miroslava Hladkého s ohledem na jeho profese, které ve svém životě zastával.

2. Životní a pracovní profil Miroslava Hladkého

2.1 Nastínění doby

Miroslav Hladký se narodil dne 2. března 1919, tedy v období nově vzniklého Československého státu, který vznikl 28. října 1918. Prvním Československým prezidentem byl v polovině listopadu roku 1918 zvolen Tomáš G. Masaryk. Pro celou dobu první Československé republiky (ČSR) bylo postavení vlády definitivně upraveno přijetím Ústavní listiny ze dne 29. února 1920. Podle ní patřila vláda spolu s prezidentem republiky mezi orgány moci vládní a výkonné. Systém českých politických stran se ustálil na počátku 20. století. Jedinou výraznou politickou stranou byla nesystémová komunistická strana. Tato se nově vyprofilovala v období mezi válkami. Na vládě od poloviny 20. let až do roku 1938 participovaly i německé politické strany. Prvních osm let existence Československa se neslo v duchu výhradního vládnutí státního národa československého. Poté se k této podobě koalice československá politická scéna nedobrovolně vrátila až na jaře 1938, ale to bylo za zcela jiných podmínek a okolností. Rok 1938 se vyznačoval mimořádnou dynamikou. Na jaře vládu opustily německé aktivistické strany, Československá vláda byla tedy složena pouze z Čechů a Slováků. Toto meziválečné období můžeme považovat za éru stability, za dobu vládnutí a úřadování, jež vyjadřovala úctu k tradičním hodnotám s vůlí k společenskému a politickému pokroku.¹

Dne 29. září 1938 se v Mnichově konala konference velmocí za účasti Adolfa Hitlera, Benita Mussoliniho, britského premiéra Nevilla Chamberlaina a francouzského premiéra Eduarda Daladiera, kde se jednalo o německých požadavcích. Následujícího dne podepsali přítomní dohodu, která plně akceptovala německé představy. Československo, které nebylo k jednání přizváno, bylo donuceno postoupit své pohraničí Německu.²

Léta 1939 – 1945 byla léta válečná, jedno z nejdramatičtějších období novodobé historie, jež hluboce poznamenalo životy několika generací. V krátké době se několikrát změnila politická mapa i poměr sil mezi velmocemi. Československá situace se vyhrotila v krizi, neboť

¹ Vláda České republiky. Historie úřadu vlády České republiky od roku 1918. Období první republiky 1918 – 1938. [online]. Vláda ČR © 2009 – 2013. [citováno dne 19.4.2013]. Dostupné z: <http://www.vlada.cz/assets/Obdobi-prvni-republiky-1918.pdf>.

² BĚLINA, Pavel et al. *Dějiny země Koruny české. II., Od nástupu osvícenství po naši dobu*. 9. vyd. Praha: Paseka, 2003, ©1993. ISBN 80-7185-606-1. s. 189.

počátkem března 1939 přerušilo Německo jednání o příslibených zárukách. Toho nacistické Německo využilo k zásahu do Československých vnitřních záležitostí. Výnosem Hitlera ze dne 16. března 1939 byl na území českých zemí zřízen Protektorát Čechy a Morava jako formálně autonomní součást Velkoněmecké říše. Šest let německé okupace patří k nejtěžším obdobím českých dějin.³

Dne 1. května 1945 v Československu vypuklo spontánní povstání proti okupantům, a to i přes nezáměr spojenců. Dne 5. května zachvátilo také Prahu. Pražští povstalci odolávali německému náporu, kterým se německé jednotky pokoušely Prahu dobýt zpět a marně volali o pomoc americkou armádu, která dne 6. května vstoupila do Plzně. K záchraně Prahy pomohl nečekaný spojenec v podobě vlasovců, ruských vojáků v německých uniformách. Osvobození Československa nebylo jen záležitostí vojenských operací spojenců, nýbrž i předmětem politického zájmu velmocí.⁴

První poválečná Fierlingerova vláda⁵ byla tvořena rovným zastoupením stran Národní fronty. Toto zvýhodňovalo Komunistickou stranu Československa (KSČ), jež využívala formální samostatnosti Komunistické strany Slovenska k získání dvojnásobného počtu křesel. Komunisté usilovali i o další zvýhodnění svých pozic návrhem, aby v Národní frontě měli vedle politických stran rovnocenné postavení i utvářející se masové jednotné společenské a odborové organizace, které byly prakticky pod vlivem komunistů. Tento záměr se však KSČ nepodařilo do února roku 1948 prosadit, neboť ostatní politické strany byly proti. Přes všechna omezení byl politický systém ČSR v letech 1945 – 1948 demokratický.⁶

KSČ oddalovala poválečné parlamentní volby v květnu roku 1946 na nejzazší možný termín, neboť potřebovala do povědomí české veřejnosti vnést svůj nový obraz, zcela odlišný od protidemokratického nesnášenlivého třídního krajního levičáctví KSČ z období první republiky. KSČ těžila z přitažlivosti Stalinova Svazu sovětských socialistických republik (SSSR). Vítězství ve válce a sovětské osvobození ČSR překryly v českých myslích nelidské projevy stalinské diktatury.⁷

³ BĚLINA, Pavel et al. *Dějiny zemí Koruny české. II., Od nástupu osvícenství po naši dobu*. 9. vyd. Praha: Paseka, 2003, ©1993. ISBN 80-7185-606-1. s. 201 – 206.

⁴ Tamtéž, s. 231 – 235.

⁵ Zdeněk Fierlinger – předseda vlády v letech 1945 – 1946

⁶ RATAJ, Jan a HOUDA, Přemysl. *Československo v proměnách komunistického režimu*. Vyd. 1. V Praze: Oeconomica, 2010. Vysokoškolská učebnice. ISBN 978-80-245-1696-7, s. 22 – 23.

⁷ Tamtéž, s. 42 – 43.

Řady členů a sympatizantů KSČ rostly. Zatímco v roce 1938 měli komunisté 80 000 členů, v září roku 1945 jich bylo 713 000 a v březnu 1946 dosáhli již miliónu členů.⁸

V listopadu 1947 KSČ obvinila demokratické strany z protinárodní a protistátní činnosti ve prospěch imperialismu, z krytí hospodářské kriminality, ze snahy anulovat sociální vymoženosti a socialistické perspektivy rozvoje širokých vrstev společnosti, čímž rozpoutala nenávistnou psychózu proti nim. Jejich cílem bylo prý nastolení kapitalismu první republiky. Počátkem roku 1948 vyvrcholil mezi komunisty a ostatními politickými stranami intenzivní boj o moc, s ohledem na blížící se parlamentní volby. Když se komunistům nepodařilo pro své návrhy získat většinu ve vládě či v parlamentu, obraceli se na masy z odborových či profesních zájmových organizací, jejichž vedení měli ve svých rukou. Jejich vůli jako „vůli lidu“ stavěli nad řádné instituty parlamentní zastupitelské demokracie.⁹

Vedoucí představitelé stran podali dne 20. února 1948 nepromyšlenou demisi, čímž ponechali zápas o zachování demokracie pouze na prezidentovi Benešovi. Poté na prezidenta naléhali, aby demisi nepřijímal a donutil komunisty k ústupkům. To se však prezidentovi nepodařilo, vzdoroval komunistickému nátlaku bez podpory odstupujících demokratických stran pět dní. Komunistické vedení bylo detailně a přesně informováno o úmyslech svých politických protivníků. Demisi KSČ využilo k vytlačení demokratů z vlády a k převzetí moci ve státě. To vedlo k zatýkání politických odpůrců komunistů, ať z příkazu Státní bezpečnosti (StB) či přímo ministerstva vnitra.¹⁰

Stalinistický totalitní systém let 1948 – 1955 zabral a sjednotil veřejnou i mimopolitickou soukromou sféru života občanů. Byla nastolena třídní diktatura KSČ. Pro usměrňování politického vývoje v první polovině padesátých let bylo typické využívání nátlaku, zejména pomocí policie státně teroristického typu (StB). V hospodářské oblasti bylo odstraňováno soukromé vlastnictví výrobních prostředků a smíšená ekonomika. KSČ nastolila centrálně řízenou direktivní ekonomiku sovětského typu.¹¹

⁸ RATAJ, Jan a HOUDA, Přemysl. *Československo v proměnách komunistického režimu*. Vyd. 1. V Praze: Oeconomica, 2010. Vysokoškolská učebnice. ISBN 978-80-245-1696-7, s. 45.

⁹ Tamtéž, s. 53 – 54.

¹⁰ Tamtéž, s. 56 – 57.

¹¹ Tamtéž, s. 71 – 72.

V etapě poststalinského období Československa let 1956 – 1960 proběhla v ČSR destalinizační oprava režimu, v návaznosti na tlak sovětského odsouzení kultu osobnosti Josefa Vassarionoviče Stalina a stalinistického teroru. Totalitní způsob ovládání občanů byl nahrazen jiným nedemokratickým způsobem, a to autoritářským režimem byrokratického a direktivního typu. Stalinské deformace práva byly odstraněny. Výsadní postavení armády a státní bezpečnosti bylo omezeno vzhledem k zmírnění napětí mezi Východem a Západem. Režim upustil od kultovního vzývání J. V. Stalina, ale setrval u marxisticko – leninské sovětské ideologie. V oblasti kultury a vědy se vytvořila možnost existence autonomních subjektů, s předpokladem, že nebudou mít mocenské ambice a reálnou politickou váhu. Vznikly základní podmínky pro existenci alternativních názorů. Připustila se možnost mírového soužití dvou soustav. Komunistické Československo se navenek otevřelo světu. SSSR ustoupil od přímých vstupů do řízení ČSR.¹²

„Demokratický socialismus – socialismus s lidskou tvář“ z období Pražského jara roku 1968 byl novou vizí československých reformních komunistů, což bylo jejich reakcí na prohlubující se krizi autoritářské moci KSČ v šedesátých letech. Odsoudili totalitní stalinistický systém i režim poststalinského Novotného období jako deformace původního humánního cíle marxismu. Reformní KSČ opustila tezi o straně jako předvoji dělnické třídy, diktatuře proletariátu, historické úloze dělnické třídy a současnosti. Komunisté přistoupili k demokratizaci společnosti, čímž chtěli udržet vedoucí úlohu KSČ. Demokracie byla prohlášena za neodlučitelný prvek socialismu a sociální jistoty a bezpečí se propojily s právními garancemi svobod jednotlivce.¹³

Model socialismu v Československu v letech 1969 – 1989 vešel do dějin pod označením období tzv. normalizace. Dvacet let zakončených pádem komunismu v roce 1989 se vyznačovalo specifickými prvky, které dokládají vnitřní proměnlivost nedemokratického systému v letech po únoru roku 1948. Normalizační Československo lze označit jako autoritářský systém zásadně se odlišující jak od demokratického socialismu roku 1968, tak od stalinského modelu socialismu v roce 1948. Normalizace se vyznačovala štědrou sociální politikou. Stát vyvíjel snahu po materiálním zabezpečení občanů, a to například významným

¹² RATAJ, Jan a HOUDA, Přemysl. *Československo v proměnách komunistického režimu*. Vyd. 1. V Praze: Oeconomica, 2010. Vysokoškolská učebnice. ISBN 978-80-245-1696-7, s. 158 – 159.

¹³ Tamtéž, s. 177 – 178.

navýšením řady sociálních dávek, kterými podporoval mladé rodiny a seniory, na počátku sedmdesátých let.¹⁴

Sovětské impérium procházelo na konci osmdesátých let všeobecnou krizí. V Československu odstartovalo změny násilné potlačení povolené demonstrace v Praze na Národní třídě dne 17. listopadu 1989. Již dne 19. listopadu 1989 vzniklo Občanské fórum (OF) – na Slovensku Veřejnost proti násilí (VPN) – hnutí reprezentující občany nespokojené s tehdejším režimem. Vývoj dále akceleroval a dne 10. prosince 1989 odstoupil Gustáv Husák z prezidentské funkce. KSČ nadále den po dni ztrácela významné mocenské pozice, přesto si udržela až do voleb v červnu 1990 silné postavení. Svobodné volby ji však definitivně odřízly od moci.¹⁵

2.2 Život Miroslava Hladkého

Miroslav Hladký se narodil dne 2. března 1919 manželům Janu a Anně Hladkým. Otec pracoval jako disponent a matka byla ženou v domácnosti. Miroslav pocházel ze šesti sourozenců, měl tři sestry (Annu, Libuši a Věru) a dva bratry (Přemysla a Břetislava).¹⁶

Po vchození nižší střední školy absolvoval obchodní školu s vyznamenáním. V letech 1954 – 1959 studoval obor novinářství – čeština na Filosofické fakultě Karlovy univerzity, kde se stal roku 1963 kandidátem věd.¹⁷

Miroslav Hladký byl za svůj život třikrát ženatý. Jeho první ženou se stala Leopoldina Mervartová a druhou ženou Marie Veselá. S touto se v roce 1961 rozvedl a ihned se oženil s mladičkou Jitkou (nar. 1943), se kterou měli dceru Jitku¹⁸, která byla pátým dítětem Hladkého. Její starší sourozenci se jmenovali Miroslav, Ivana, Jana a Miroslava.¹⁹

¹⁴ RATAJ, Jan a HOUDA, Přemysl. *Československo v proměnách komunistického režimu*. Vyd. 1. V Praze: Oeconomica, 2010. Vysokoškolská učebnice. ISBN 978-80-245-1696-7, s. 351 – 353.

¹⁵ Tamtéž, s. 433 – 434.

¹⁶ Národní archiv, ASYN – karton – členská evidence Miroslava Hladkého.

¹⁷ Archiv bezpečnostních složek, svazek Miroslava Hladkého, svazek Ministerstva vnitra č. 45324 – 000, osobní.

¹⁸ Archiv bezpečnostních složek, svazek Miroslava Hladkého, svazek Ministerstva vnitra č. 714994.

¹⁹ Národní archiv, ASYN – karton – členská evidence Miroslava Hladkého.

V mládí Hladký věnoval všechnen volný čas závodnímu plavání, v němž dosahoval dobrých výsledků a také dosáhl i několika rekordů.²⁰ Od roku 1936 byl spolupracovníkem a od roku 1938 stálým spolupracovníkem sportovní redakce deníku *Národní Politika*. Psal výhradně sportovní úvahy, reportáže a referáty.²¹

Kreslíř Otakar Štembera, který byl spolupracovníkem Hladkého na něj vzpomíná takto: „Miroslav Hladký se v *Národní politice* představil jako mladičkový, usměvavý plavecký rekordman, který přinášel zprávy z plaveckých závodů, a jak se sám přiznal, píše je proto, aby si mohl v novinách přečíst o svých vítězstvích. O plavání se prý málo píše... Už tenkrát byl velkou novinářskou nadějí, často byl však terčem různých redakčních žertíků a hlavním hrdinou zábavných historek. Hýřil nápady, rád zval celou sportovní redakci do svého malého bytu na Smíchově. Nezkazil žádnou legraci, a proto jsem ho často kreslival jako pěkně kulaté usměvavé sluníčko. To ho tenkrát zlobilo a bránil se, že přece není tak kulatý. Na stará kolena, když ještě trochu přibral na své váze a tvář měl zarostlou vousatým strniskem, navštěvoval mě v ateliéru a musel jsem namalovat jeho portrét olejem na plátně. A také jeho plaveckou karikaturu v bazénu.“²²

Od roku 1939 byl členem Klubu sportovních novinářů.²³

Od roku 1942 byl Hladký nasazený na nucené práce do Německa, kde pracoval jako dělník a později jako plavčík. Na podzim r. 1943 byl přeložen jako plavčík do městských lázní v Linci, který byl v září bombardován, a z tohoto důvodu vyhořela kartotéka nasazených cizinců. Hladký se tak mohl ilegálně vrátit do Prahy, kde až do konce války byl tzv. načerno²⁴, jak uvádí ve svém životopise (příloha č. 1). Je to však velmi nepravděpodobné, protože protektorátní správa měla v administrativě řád a jistě věděla, kdo v pracovním nasazení chybí. Navíc žít načerno v Praze a ještě pracovat v tisku, bylo naprosto nepředstavitelné. Redakce byly velmi sledované a každý novinář musel být členem Národního svazu novinářů, což Hladký dle dokumentů v Národním archivu byl, ale ze svazku není patrné od jakého roku.

²⁰ Archiv bezpečnostních složek, svazek Miroslava Hladkého, svazek Ministerstva vnitra č. 45324 (osobní).

²¹ Národní archiv, ASYN – karton – členská evidence Miroslava Hladkého

²² SÍGL, Miroslav, ed. a HOŘEC, Jaromír, ed. *Generace 45: [pamětníci Mladé fronty 1945-1950]*. Praha: Riopress, 1997. 271 s. ISBN 80-85611-42-2, s.174.

²³ Národní archiv, ASYN – karton – členská evidence Miroslava Hladkého.

²⁴ Archiv bezpečnostních složek, svazek Miroslava Hladkého, svazek Ministerstva vnitra č. 45324 – 000, osobní.

Hladký ve svých vzpomínkách uvádí, že po návratu do Prahy psal opět do deníku Národní Politika a společně s Jaromírem Hořcem, Janem Budou a Janem Grossmannem se aktivně zapojil do příprav na uskutečnění vydávání nového deníku mládeže Mladá fronta, což Jaromír Hořec ve své vzpomínkové knize *Generace 45* sporuje. Podle Hladkého vyjádření psal do sportovní rubriky Mladé fronty od jejího vzniku, a to od 9. května 1945 až do 29. února 1956.²⁵ Tento údaj však není zcela přesný, neboť po nahlédnutí do výtisků Mladé fronty z prvních dní jejího vydávání je patrné, že Mladá fronta měla sportovní rubriku až ve svém osmém čísle, tedy ve středu dne 16. 5. 1945.²⁶

Od roku 1945 byl Hladký členem Svazu českých novinářů. Od stejného roku byl také členem KSČ.²⁷ Ze světových jazyků, podle vlastního tvrzení, ovládal němčinu aktivně, ruštinu a angličtinu pasivně, což mu bezpochyby pomáhalo při jeho výjezdech do zahraničí, převážně za sportovními reportážemi. V roce 1947 vycestoval do Francie, Itálie a Švýcarska právě za sportovními reportážemi. V roce 1948 do Anglie kvůli zpravodajství z Olympijských her. Roku 1948 také odjel na 5 týdnů do Bulharska jako plavecký trenér. Dále do Polska a Maďarska roku 1949 ohledně zpravodajství²⁸ a v tomtéž roce do SSSR jako vedoucí výpravy československých plavců.²⁹

V roce 1952 se také účastnil Olympijských her ve Finsku, o čemž následně vydal spolu s Pavlem Kohoutem knihu s názvem *Olympijský zápisník*. Autoři v této knize popisují odlet do Finska, olympijskou vesnici, průběh olympijských her a sportovní výkony sportovců, se zaměřením na československé a sovětské sportovce. Kniha je prokládána množstvím fotografií ze sportovišť i z okolí. Na konci knihy najdeme přehled vítězů těchto 15. olympijských her i umístění jednotlivých států. Na konci knihy jsou umístěny fotografie jednotlivých československých sportovců, kteří zde proslavili svoji zemi.³⁰

Dne 16. 8. 1954 byl Miroslav Hladký navržen podporučíkem Borovičkou 2. oddělení, VI odboru Správy I., MV (rozvědná správa), pro zpravodajské schopnosti a pro znalost celé řady zahraničních novinářů, na funkci informátora, kterým se následně stal pod krycím jménem Altman. Jeho úkolem mělo být, dle návrhu ppor. Borovičky, typování zahraničních novinářů,

²⁵ Národní archiv, ASYN – karton – členská evidence Miroslava Hladkého.

²⁶ Šéfredaktor Jaromír Hořec – Mladá fronta – 1945 – ročník I. – č. 1 – 6.

²⁷ Národní archiv, ASYN – karton – členská evidence Miroslava Hladkého.

²⁸ Z archivních materiálů nevyplývá, o jaké zpravodajství se jednalo.

²⁹ Národní archiv, ASYN – karton – členská evidence Miroslava Hladkého.

³⁰ HLADKÝ, Miroslav a KOHOUT, Pavel. *Olympijský zápisník*. 1. vyd. Praha: Mladá fronta, 1952. 298 s.

eventuálně funkcionářů, všímání si případných styků s emigrací a emigrantů samotných³¹ (příloha č. 2, 3, 4, 5).

Následovalo působení v Československé televizi, ve které Hladký působil od roku 1955. Nejprve jako vedoucí sportovního vysílání. V této době se zrodil pořad *Branky, body, vteřiny*, jehož byl Hladký spoluzakladatelem³² spolu s Vítem Holubcem a Rado Siváčkem. Vymysleli společně tomuto pořadu i název, a to tak, že každý uvedl jedno slovo a poté se tato slova spojila v název pořadu.³³ Následně od roku 1956 působil jako hlavní redaktor politicko-zpravodajského vysílání.³⁴

V roce 1961 působil na Fakultě sociálních věd a publicistiky (od roku 1972 Fakulta žurnalistiky) Karlovy univerzity v Praze, kde se stal vedoucím katedry televize. Roku 1971 se stal děkanem uváděné fakulty, na které následně působil jako pedagog do roku 1984 a poté jako profesor – konzultant na poloviční úvazek až do roku 1990.³⁵

Z Československé televize však neodešel plně. Vedení Československé televize ho dle jeho slov nechtělo uvolnit, a tak po odchodu na Karlovu univerzitu působil současně jako režisér Československé televize.³⁶ Počátkem roku 1975 se zúčastnil Konference o televizní propagandě a dokumentaristice.³⁷

V létech 1974 až 1982 byl vedoucím dramaturgické skupiny Filmového studia Barrandov. Po celý život byl publicisticky činný, režíroval mnoho dokumentárních filmů, psal učební texty a knihy. Roku 1990 odešel do důchodu a dne 18. června 1995 zemřel.³⁸

Za svou práci Hladký obdržel mnohá vyznamenání a řády, a to roku 1955 Vyznamenání za zásluhy o tisk, v roce 1970 Vyznamenání za vynikající práci (propůjčuje je prezident republiky za mimořádné výkony při plnění pracovních úkolů, za politickou a veřejnou

³¹ Archiv bezpečnostních složek, svazek Miroslava Hladkého, svazek Ministerstva vnitra č. 45324 – 000, osobní.

³² Národní archiv, ASYN – karton – členská evidence Miroslava Hladkého.

³³ ČERNÝ, Ota. *Brankám bylo padesát, aneb, Díky táto: Kladno, Praha a okolí 1969-2006*. Vyd. 1. Praha: Česká televize, 2007. 171 s. Edice České televize. ISBN 978-80-85005-81-3, s. 12.

³⁴ Národní archiv, ASYN – karton – členská evidence Miroslava Hladkého.

³⁵ Tamtéž.

³⁶ Archiv bezpečnostních složek, svazek Miroslava Hladkého, svazek Ministerstva vnitra č. 45324 – 000, osobní.

³⁷ STRASMAJER, Vladimír. *Historie televize v Československu. [Díl] 1*. 1. vyd. Praha: SPN, 1978. 55 s., s. 5.

³⁸ SÍGL, Miroslav, ed. a HOŘEC, Jaromír, ed. *Generace 45: [pamětníci Mladé fronty 1945-1950]*. Praha: Riopress, 1997. 271 s. ISBN 80-85611-42-2, s. 249.

činnost, za zásluhy o rozvoj vědy, kultury a techniky³⁹), které roku 1971 obdržel opětovně. V roce 1973 obdržel Medaili Komunistické strany Československa, v roce 1975 Medaili k 30. výročí Československé socialistické republiky. Téhož roku dále obdržel Cenu Antonína Zápotockého (cenu udělovala Ústřední rada odborů za umělecká díla a významnou kulturně výchovnou činnost) a v roce 1979 Řád práce (propůjčuje prezident republiky za mimořádné pracovní výsledky na hospodářském úseku, zejména v průmyslu, stavebnictví, zemědělství, v dopravě a odchodu, za zvláštní úspěchy ve vědecké, výzkumné a kulturní činnosti, za zásluhy o obranu státu a za politickou a veřejnou činnost⁴⁰) a Medaili Světové rady míru (uděluje ji organizace hnutí obránců míru založená roku 1949⁴¹).⁴²

Miroslav Hladký patřil mezi hlavní představitele normalizace v československé žurnalistice po srpnu roku 1968. Byl signatářem prohlášení „Slovo do vlastních řad“, ve kterém se někteří novináři veřejně přihlásili k normalizační politice (v Rudém právu otištěno 17. května 1969). „V Československé televizi po srpnu roku 1969 jako jeden z nemnoha dalších režíroval propagandistické pořady, které v duchu normalizační politiky vykládaly události Pražského jara 1968 jako kontrarevoluci a události srpna 1969 jako řádění kontrarevolučních živlů.“ Dne 15. dubna 1969 se stal šéfredaktorem Televizních novin Československé televize v Praze.⁴³

3. Mladá fronta

3.1 Několik slov o poválečném tisku v ČSR

V letech 1945 – 1948 sehrával denní tisk, zvláště ten vydávaný politickými stranami a společenskými organizacemi, v Československu významnou společenskou a kulturní roli. Tisk byl v této době zřejmě nejrozšířenějším a nejdostupnějším sdělovacím prostředkem ovlivňujícím veřejné mínění a současně v podmínkách poválečné regulované demokracie

³⁹ Rozum do kapsy: malá encyklopedie, 5., opravené vyd. Praha: Albatros, 1988. s. 351.

⁴⁰ Rozum do kapsy: malá encyklopedie, 5., opravené vyd. Praha: Albatros, 1988. s. 346.

⁴¹ WORLD PEACE ASSEMBLY and CONFERENCE [online]. 2012. [citováno dne 23. 4. 2013]. Dostupný z: <http://www.wpc-in.org/index.html>.

⁴² Národní archiv, ASYN – karton – členská evidence Miroslava Hladkého.

⁴³ TOTALITA [online]. 1999 – 2013. [citováno dne 23. 4. 2013]. Dostupný z: http://www.totalita.cz/vysvetlivky/o_hladkym.php.

poukazoval na existenci značné míry názorové plurality a svobody. Zároveň byl sdělovacím prostředkem a informátorem. V mnoha ohledech především politické deníky plnily roli ideologické tribuny stranických sekretariátů ovlivňujících vedení i významných zájmových organizací.⁴⁴

V československém tisku od května 1945 až do února 1948 neexistovala faktická cenzura, což byla jeho výhoda. Cenzuru prováděly jen samy politické strany a jejich koaliční seskupení – Národní fronta. Bylo zavedeno, že politické strany neútočily na samotný systém a principy Národní fronty, na vládní programy, nekritizovaly prezidenta či nového mocného sovětského spojence. Přesto hrozilo nebezpečí, že komunistický ministr informací Václav Kopecký, do jehož resortu spadaly prostředky státní informace a propagandy na věci tiskové, bude podle vlastní politické úvahy zastavovat a perzekuovat tisk nekomunistických stran.⁴⁵

Politické subjekty se začaly vzájemně obviňovat a vyvstávaly mezi nimi spory, jako reakce na způsob psaní konkurenčního tisku. Bylo to způsobeno názorovými a mocenskými konflikty při řešení důležitých otázek. Stížnosti na psaní jednotlivých tiskovin se řešily i na schůzích Národní fronty a mnohdy přecházely i ve vzájemné ostré osobní útoky. To svědčilo o významu role tisku v této době.⁴⁶

Vzájemné obviňování a stížnosti politických stran na tisk pokračovaly i v letech 1946 a 1947, což vedlo k úvaze o účelnosti zavedení určité, časově omezené cenzury. Ta měla fungovat jako obranný prostředek proti nebezpečí zneužití pozic komunistických ministrů k libovolným zásahům proti tisku jiných stran.⁴⁷

Na podzim roku 1947 změnili svůj postoj k cenzuře také komunisté, kteří ji ještě na počátku roku 1947 odmítali jako „přežitek dřívějších politických režimů“, který byl politicky neúnosný a se zásadami lidové demokracie neslučitelný. Začali se tedy angažovat pro její zavedení, neboť prostředkem jejich mocensko – politické aktivity směřující k rychlému uchopení moci v zemi, bylo i využívání administrativních a mocenských prostředků v boji

⁴⁴ SÍGL, Miroslav, ed. a HOŘEC, Jaromír, ed. *Generace 45: [pamětníci Mladé fronty 1945-1950]*. Praha: Riopress, 1997. 271 s. ISBN 80-85611-42-2, s. 8.

⁴⁵ Tamtéž, s. 8.

⁴⁶ Tamtéž.

⁴⁷ Tamtéž.

proti koaličním partnerům. Tisková cenzura se tak mohla stát nástrojem k umlčení narůstajícího počtu kritických hlasů k vnitropolitickým i mezinárodním událostem.⁴⁸

Od listopadu 1947 byl pověřen Sbor národní bezpečnosti a všechny zemské a oblastní úřadovny Státní bezpečnosti, aby věnovaly zvláště zvýšenou pozornost tisku. V prosinci roku 1947 byly na společné poradě Státní bezpečnosti a ministerstva informací probírány otázky cenzury a prováděného dohledu na tisk. Na základě jejich rozhodnutí bylo na ministerstvu informací zřízeno kontrolní oddělení, které sledovalo veškerý tisk z hlediska závadnosti a postupovalo přestupky proti zákonu ministerstvu vnitra ke stíhání. Úkolem Státní bezpečnosti pak mělo být zjišťování závadnosti psaní tisku a ve zjištěných případech podávat trestní oznámení na redaktory, případně zabavit časopis. Mimo tato opatření se komunisté rozhodli doporučit vypracování nového zákona o cenzuře tisku.⁴⁹

Po únoru 1948, kdy komunisté nastolili monopol své moci, už tato přípravná cenzurní opatření dosud zaváděná či chystaná byla zbytečná.⁵⁰

3.2 Zrod Mladé fronty

U zrodu deníku Mladá fronta (MF) stála především kulturní skupina s více ideály než skutečnou novinářskou a vydavatelskou praxí. Především však s elánem a vidinou potřeby deníku, který by oslovoval mladou generaci.

„Malá literární skupina, která se za války skládala z Františka Listopada, Jana Grossmanna, Ivana Andrenika, Jaroslava Moráka a Jaromíra Hořce, byla již od roku 1942 ve styku s ilegálními skupinami mládeže, s mládeží Hnutí za svobodu a ke konci protektorátu s Ústředním národním výborem mládeže. V této skupině se formovaly plány příštího

⁴⁸ SÍGL, Miroslav, ed. a HOŘEC, Jaromír, ed. *Generace 45: [pamětníci Mladé fronty 1945-1950]*. Praha: Riopress, 1997. 271 s. ISBN 80-85611-42-2, s. 9.

⁴⁹ Tamtéž, s. 9.

⁵⁰ Tamtéž.

samostatného a nadstranického vydavatelství, které nemělo existovat pod záštitou žádné politické strany a mělo se dát do služeb mladé generace.“⁵¹

Pokud mělo nové vydavatelství vzniknout, bylo zapotřebí zajistit tiskárnu, kde se začne nový list určený mládeži tisknout. Byly zde dvě možnosti. Buď obsadit tiskárny bývalých Národních listů, které za války nevycházely, nebo obsadit tiskárnu v Panské 8, kde za první republiky sídlil Prager Tagblatt a za okupace Der Neue Tag, orgán říšského protektora. Byla vybrána tiskárna Der Neue Tag.⁵²

V sobotu dne 5. května 1945 se v Praze rozhořela povstání. Jaromír Hořec, dle jeho vzpomínek, telefonicky zajistil, aby jim Němci umožnili přístup do tiskárny Der Neue Tag a teprve poté obdržel povolení od České národní rady. Tiskárnu se podařilo obsadit v úterý 8. května 1945⁵³, kdy začaly německé armádní jednotky opouštět Prahu.⁵⁴

Jak Jaromír Hořec uvádí ve své knize, první číslo Mladé fronty, které vyšlo 9. května 1945 mělo jen dvě strany⁵⁵, stejně jako ostatní tehdejší deníky. Na první straně Mladé fronty bylo sice vytištěno, že list stojí 1 Kč, ale rozdávala se zdarma.⁵⁶ Na titulní straně bylo otištěno uvítání sovětských vojáků v azbuce.⁵⁷

V prvních květnových číslech se uváděl podtitul Deník mladých lidí, který Mladé frontě vydržel jen do 11. května 1945. Od 12. května 1945 pak dva dny Deník Svazu československé mládeže – takový svaz však tehdy neexistoval – a od pondělí 14. května 1945 čtou čtenáři podtitul Deník československé mládeže. Teprve od 31. května 1945 se jako podtitul ukotvuje Deník Svazu české mládeže.⁵⁸

⁵¹ SÍGL, Miroslav, ed. a HOŘEC, Jaromír, ed. *Generace 45: [pamětníci Mladé fronty 1945-1950]*. Praha: Riopress, 1997. 271 s. ISBN 80-85611-42-2, s. 15.

⁵² Tamtéž, s. 17.

⁵³ Tamtéž, s. 20.

⁵⁴ BĚLINA, Pavel et al. *Dějiny země Koruny české. II., Od nástupu osvícenství po naši dobu*. 9. vyd. Praha: Paseka, 2003, ©1993. 328 s. ISBN 80-7185-606-1, s. 235.

⁵⁵ Deník měl skutečně jen dvě strany.

⁵⁶ SÍGL, Miroslav, ed. a HOŘEC, Jaromír, ed. *Generace 45: [pamětníci Mladé fronty 1945-1950]*. Praha: Riopress, 1997. 271 s. ISBN 80-85611-42-2, s. 20.

⁵⁷ Šéfredaktor Jaromír Hořec – Mladá fronta – 1945 – ročník I. – č. 1 – 9. 5. – středa.

⁵⁸ SÍGL, Miroslav, ed. a HOŘEC, Jaromír, ed. *Generace 45: [pamětníci Mladé fronty 1945-1950]*. Praha: Riopress, 1997. 271 s. ISBN 80-85611-42-2, s. 21.

Zanedlouho se objevily první ohlasy k nově vzniklému deníku mládeže. Vítězslav Houška napsal v samizdatovém vydání o Mladé frontě: „Tam v Panské ulici se sešla grupa mladých poetů, kteří hbitě překovali své lyry v nástroje schopné živě, bouřlivě, neotřele, čtivě přitažlivě komentovat události, jež přináší – řečeno Pavlem Eisnerem – živí den obecný“. „Mistr kovář naší češtiny Pavel Eisner svůj slavný traktát Bohyně česká končí chválou nově vzniklého časopisu: ‚Donesl mi kdosi, že v redakci Mladé fronty píše mládenečkové některý úvodník i pětkrát a šestkrát. Je-li pravda, co jsem slyšel tvrdit – a srdce mi poskočilo slastí – není třeba, aby to na každém z těch úvodníků bylo hned znát a vidět. Neboť pak, milení, jsme opravdu na cestě k jazykové kultuře. Pak máme vyhráno. Pak koutky našeho jazykového osudu už padly. A rovnou tam, kam padnout měly, ve stranu mladých... I jsem šťasten a zas rád na světě...‘“⁵⁹

Následně se dne 11. května 1945 sešla Česká národní rada spolu s košickou vládou, kde bylo oznámeno, že právo vydávat noviny budou mít jen politické strany Národní fronty a významné veřejné a masové organizace. Deník Mladá fronta mezi nimi nebyl. Jelikož však o zasedání České národní rady Jaromíra Hořce informoval předseda Svazu Václav Koutný, Hořec zde byl s několika prvními výtisky Mladé fronty a předložil je k nahlédnutí. Ministr v nich zalistoval a prohlásil, že k novinám, které mají právo být vydávány, připojuje i orgán naší mládeže Mladá fronta.⁶⁰

V letech 1945 – 1950 Mladá fronta zakládala v jednotlivých krajích a regionech republiky své filiální redakce. V některých případech se sídla filiálek pro jednotlivé kraje střídala, než se definitivně ustálila. Filiálky sídlily ve městech Brno, České Budějovice, Děčín, Gottwaldov (Zlín), Hradec Králové, Chomutov, Jablonec nad Nisou, Jihlava, Karlovy Vary, Kladno, Liberec, Mělník, Most, Olomouc, Ostrava, Pardubice, Plzeň, Praha (pro Středočeský kraj po Mělníku), Teplice a Ústí nad Labem. Mladá fronta se mj. tiskla samostatně v Děčíně pod názvem Severočeská MF, v Ostravě a Brně (Moravská MF), v Plzni (Západočeská MF). Tento tisk byl zrušen v roce 1950 a mutační stránky jednotlivých krajů zanikly definitivně k 1. lednu 1953.⁶¹

⁵⁹ SÍGL, Miroslav, ed. a HOŘEC, Jaromír, ed. *Generace 45: [pamětníci Mladé fronty 1945-1950]*. Praha: Riopress, 1997. 271 s. ISBN 80-85611-42-2, s. 20 – 21.

⁶⁰ Tamtéž, s. 22.

⁶¹ Tamtéž, s. 205.

Vydavatelství Mladé fronty také v poválečném období vydávalo časopisy, a to např. Generace, MY 45, Středoškolák, Mladý technik, Mladá fronta Dnes a Vpřed s přílohou Rychlé šípy.⁶²

3.3 Působení Miroslava Hladkého v Mladé frontě

Do redakce Mladé fronty se chodilo z Panské ulice přes dvůr, do zadního traktu. Nahoře v druhém patře, přes chodbu proti redakci kultury, bylo působiště Miroslava Hladkého ve sportovní redakci, kterou v letech 1945 - 1956 vedl.⁶³ Pod jeho vedením zde působil Stanislav Toms, Svatopluk Smutný, František Žemla, Stanislav Sigmund, Antonín Jirků, snímky ze sportovních stadionů přinášeli fotografové Emil Pardubský a Emil Fafek⁶⁴, do sportovní části listu kreslili své karikatury a kresby Otakar Štembera a Jaroslav Fišer.⁶⁵

„Pod vedením Miroslava Hladkého absolvoval svůj mladofrontácký křest také Václav Kraus.⁶⁶ Hladký mu dokázal vyhodit do koše nejméně patnáct rukopisů (referátů z nedělních fotbalů) než mu šestnáctý uveřejnil. Následně ho pak Hladký, který byl ve funkci předsedy odborové organizace, spolu s Karlem Petřem, také z Mladé fronty, vyhodil s tím, že Mladá fronta nemůže zaměstnávat nedospělého chlapce. V knize *Generace 45* je otištěna Krausova vzpomínka z této doby, že se tehdy, v době jeho působení v Mladé frontě, nikdo k němu nechoval povýšeně a autoritářsky, až na rozhodnutí o jeho výpovědi tandemem Petřem – Hladký.“⁶⁷

⁶² SÍGL, Miroslav, ed. a HOŘEC, Jaromír, ed. *Generace 45: [pamětníci Mladé fronty 1945-1950]*. Praha: Riopress, 1997. 271 s. ISBN 80-85611-42-2, s. 207.

⁶³ Tamtéž, s. 41.

⁶⁴ Emilu Fafkovi stálé místo sportovního fotoreportéra ve své redakci nabídl na podzim roku 1945 Miroslav Hladký. Fafek měl mnoho nabídek, ale nakonec zvolil právě Mladou frontu.

⁶⁵ SÍGL, Miroslav, ed. a HOŘEC, Jaromír, ed. *Generace 45: [pamětníci Mladé fronty 1945-1950]*. Praha: Riopress, 1997. 271 s. ISBN 80-85611-42-2, s. 89.

⁶⁶ Václav Kraus vystudoval Filosofickou fakultu UK v Praze, od roku 1947 spolupracoval s MF, v roce 1948 začal jako redaktor Západočeské MF v Plzni a poté opětovně jen spolupracoval v MF do roku 1950. Do roku 1968 byl redaktorem deníku Práce a psal do týdeníku Reportér. Dále působil v Zemědělských novinách a po roce 1989 se krátce stal redaktorem Práva lidu, Občanského deníku, Svobodného slova a opětovně deníku Práce.

⁶⁷ SÍGL, Miroslav, ed. a HOŘEC, Jaromír, ed. *Generace 45: [pamětníci Mladé fronty 1945-1950]*. Praha: Riopress, 1997. 271 s. ISBN 80-85611-42-2, s. 112 – 113.

„Sportovní rubrika pod vedením Miroslava Hladkého vedla v nápaditosti grafické úpravy a titulků. Líbila se svěžest stále nových rubrik a příloh, vtipné poznámky a čtivé reportáže.“⁶⁸

Spolupracovník Hladkého Stanislav Toms na práci s ním vzpomíná takto: „Místnosti (sportovní redakce) měly okna obrácená do dvora s výhledem na zadní trakt Savarinu, odkud nám pak odpoledne podmalovávali ze známé kavárny naši práci hudbou. V první seděl Ladislav Průdek, pak byla další a v té poslední seděl za stolem mladý muž těžkoatletických tvarů. Byl to však plavec – Miroslav Hladký. Prolistoval si knihu s výstřižky, tu a tam se u některého článku zastavil, zeptal se na to či ono a pak řekl: ‚Hele, napiš něco a přines to. Podíváme se a uvidíme.‘“⁶⁹

„Postupně převedl Hladký do redakce svého známého z plavání Stanislava Sigmunda, který za okupace pilně studoval angličtinu, což se následně hodilo, když začínali přijíždět zahraniční sportovci, hlavně hokejisté. Nastoupil i Svatopluk Smutný, tehdy nadšený Sokol, a pak František Žemla, dobrý fotbalista. Sekretariátem sportovní redakce začala vládnou Leopoldína Mervartová, první manželka Hladkého. Sportovní redakce se rozšířila ještě o jednu místnost, do které se přestěhoval Hladký.“⁷⁰ Šlo o proces budování a rozšiřování redakce, o snahu vylepšit ji a pokusit se najít co nejvíce novinářů odborníků na různé sporty.

„Sportovní redakce fungovala tak, že zaskakovali jeden za druhého a navíc si dokázali užít i hodně legrace. Ať již šlo o společné silvestry v místnostech sportovního oddělení, souboj ‚na čepičky‘ v bazénu YMCA, atletické souboje sportovní redakce za účasti nejbližších spolupracovníků na hřišti na Mrázovce. Za zmínku stojí i kompletní účast v chodeckém trojboji ČSR – Švédsko – Finsko, kdy záleželo na tom, ze které země se zúčastní nejvíce chodců.“⁷¹

„I ti, co měli noční službu, přicházeli už dopoledne druhý den do redakce, aby se společně těšili z toho, čím ‚převezli‘ sportáky ze Slova nebo Práce, či přijali svůj díl za to, co měli

⁶⁸ SÍGL, Miroslav, ed. a HOŘEC, Jaromír, ed. *Generace 45: [pamětníci Mladé fronty 1945-1950]*. Praha: Riopress, 1997. 271 s. ISBN 80-85611-42-2, s. 168.

⁶⁹ Tamtéž, s. 188.

⁷⁰ Tamtéž.

⁷¹ Tamtéž, s. 189.

ostatní noviny a jim uteklo.“⁷² Hladký neustále bojoval s vedením redakce o rozšíření plochy pro sport, zvláště po víkendu.⁷³

Stanislav Toms dále vzpomíná: „K zajímavé scéně došlo v roce 1947, kdy jsme v tenisovém Davisovu poháru nastoupili v Kanadě proti Austrálii. Protože se podle našeho času nastupovalo na dvorce večer a mělo se končit v noci, chtěli jsme ručně dosadit jen výsledky. Připravil jsem proto čtyři variace komentářů a dal je vysadit. Co však čert nechtěl. Jeden ze zápasů byl přerušen s tím, že se bude dohrávat druhý den. Co teď? Nový komentář jsem sice okamžitě napsal, ale neměl ho kdo vysadit. Byla už jedna hodina po půlnoci a mezi sazeči všech novin platila dohoda, že po jedné hodině se už nic nového do novin sázet nebude. Tehdejší faktor Hynek Rutkovský se tím také vždy zaštiťoval. Jenže málo znal našeho sportovního šéfa (Hladkého). Ten ho jednoduše přitáhl k sázecímu stroji, posadil ho se slovy: ‚Když sazeči nesmějí, tak to vysadíš sám, nebo...‘ Sázecí stroj se rozcvrlikal, referát vyšel.“⁷⁴

V roce 1948 byl Hladký ze zpravodajských důvodů na Olympijských hrách v Londýně. Z nahlédnutí do výtisků Mladé fronty z období konání 14. Olympijských her je patrné, že Hladký denně telefonicky informoval redakci o dění na olympijských hrách. Každý den se tomuto tématu věnovala téměř celá sportovní rubrika, což tvořilo rozsah minimálně jedné strany denně a Hladký zde měl otištěny vždy alespoň tři své články. Vedle nadpisu „Sport“, na poslední straně novin, byla uvedena věta „Z Londýna telefonuje náš redaktor M. Hladký.“ Krátké upoutání na zprávy z Londýna bylo umístěno na titulní straně v pravém horním rohu, kde byl převážně uveden úspěch nějakého českého sportovce. Hladký se ve svých článcích věnoval převážně českým sportovcům, v první polovině olympijských her nejvíce Emilu Zátopkovi. Po ukončení olympijských her byla dne 15. 8. 1948 vytištěna v rozsahu jedné strany „Česká listina vítězů XIV. Olympijských her v Londýně“.⁷⁵

⁷² SÍGL, Miroslav, ed. a HOŘEC, Jaromír, ed. *Generace 45: [pamětníci Mladé fronty 1945-1950]*. Praha: Riopress, 1997. 271 s. ISBN 80-85611-42-2, s. 189.

⁷³ Tamtéž, s. 191.

⁷⁴ Tamtéž, s. 191 - 192.

⁷⁵ Šéfredaktor Jaromír Hořec – Mladá fronta – 1948 – ročník IV. – č. 175 - 190.

Na počátku roku 1950 se stal Miroslav Hladký odpovědným zástupcem listu. Nejprve v lednu za šéfredaktora Jaromíra Hořce a následně i pod vedením Aloise Svobody, který Hořce nahradil v březnu roku 1950 ve funkci.⁷⁶

Od konce roku 1950 v kulturní redakci Mladé fronty krátce působil básník, autor pohádek a překladatel Karel Šiktanc⁷⁷, který mi poskytl krátký rozhovor. Při svém vyprávění vzpomínal na osm měsíců strávených v Mladé frontě. „Byla tam veliká legrace“, uvedl na začátku našeho rozhovoru. Všichni v redakci byli kamarádi, a tak si občas dělali naschvály, v dobrém slova smyslu, pro pobavení všech ostatních. Vládla zde přátelská atmosféra. Do redakce se chodilo kolem deváté hodiny ranní a pracovalo se, dokud bylo třeba. Někteří docházeli do redakce jen dvakrát či třikrát v týdnu, hlavně lidé z kulturní rubriky. S Miroslavem Hladkým Karel Šiktanc seděl na jedné chodbě, kde se také nejčastěji potkávali. Hladký velmi dobře vyprávěl vtipy, byl milý, veselý, a rád bavil ostatní. V práci byl svědomitý a cílevědomý.⁷⁸

Od léta roku 1954, kdy byl Hladký získán ke spolupráci s rozvědnou správou, byl úkolován k typování činnosti novinářů z titulu jeho funkce redaktora Mladé fronty. Jak vyplývá ze svazku v Archivu bezpečnostních složek, skutečně tuto činnost svědomitě vykonával. Scházel se s pracovníkem rozvědné správy a ten Hladkému sdělil, o jaké informace mají zájem. Poté se sešli znovu a Hladký mu podával veškeré informace, které zjistil. Takto to probíhalo i při jeho výjezdech do zahraničí za sportovními reportážemi. Vždy dostal pokyny a po návratu podal rozvědné správě zprávu. Schůzky se vždy konaly na veřejných místech.⁷⁹ (příloha č. 6)

O Hladkého spojení s rozvědnou správou se v redakci Mladé fronty zprvu nevědělo. A také nebyl jediný, kdo byl v redakci s rozvědnou správou spojen. Ostatní členové redakce, ani jiní lidé působící v novinách, rozhlase, televizi či jiných institucích, neměli ani tušení, že někteří jejich kolegové pracují jako informátoři, neboť ani nevěděli, že něco takového vůbec existuje. I když jisté zvláštnosti tito informátoři měli. Znali se například s vysoko postavenými lidmi ze strany (KSČ) a uměli zařídit věci, které pro ostatní byly nemyslitelné. Až později, když se funkce informátorů dostala do povědomí všech, uvědomovali si tito zpětně, z jakého důvodu

⁷⁶ SÍGL, Miroslav, ed. a HOŘEC, Jaromír, ed. *Generace 45: [pamětníci Mladé fronty 1945-1950]*. Praha: Riopress, 1997. 271 s. ISBN 80-85611-42-2, s. 203.

⁷⁷ Karel Šiktanc mi poskytl krátký rozhovor v kavárně v domě U Černé Matky Boží dne 24.4.2013.

⁷⁸ Rozhovor s Karlem Šiktancem.

⁷⁹ Archiv bezpečnostních složek, svazek Miroslava Hladkého, svazek Ministerstva vnitra č. 45324.

měli jejich kolegové taková privilegia. Mnohdy pro ně taková zjištění byla překvapující a nepochopitelná.⁸⁰

Dne 9. května 1975 vyšlo v Mladé frontě celostránkové vyprávění Miroslava Hladkého „ Jak přišla na svět Mladá fronta. Nevěřte kalendáři!“ , které bylo vytištěno k 30. výročí vydávání Mladé fronty. Hladký ve svém vyprávění popisuje počátky deníku Mladá fronta. Z období závěru války vypráví o roznášení letáků, očekávajících brzké osvobození z východu v rámci ilegální skupiny Václava Koutného. Poté vyprávění směřuje k nápadu vydávat noviny spolu s vymyšlením jejich názvu, který měl vzniknout pod Palackého mostem. Podstatné však bylo, kde se bude Mladá fronta tisknout. Tiskárnu německého listu Der Neue Tag měl navrhnout právě Hladký. Následně Hladký rozebírá obsazení tiskárny v prvních květnových dnech roku 1945 a zakončuje své vyprávění vznikem, vydáním a distribucí prvního čísla deníku Mladá fronta (příloha č. 7).

Na toto vyprávění Hladkého reagoval osobním dopisem Jaromír Hořec, který otiskl ve své knize *Generace 45*.⁸¹ Zásadně nesouhlasil s Hladkého tvrzeními, neboť prý Hladký popisoval počátek vývoje Mladé fronty nesprávně a zkresleně. Obzvláště co se týče prvotního nápadu vydávat deník Mladá fronta, neboť ten měl vzniknout dříve, než se Hladký vrátil z Německa. Napojení na ilegální skupinu, která prostřednictvím svých členů rozšiřovala letáky Hořec také odmítá, není mu známo, že by takovou činnost Hladký tehdy vykonával. Nabádá ho tedy ve svém dopise, aby nezveličoval svou úlohu a nepokračoval ve vykreslování sebe, jako rozhodujícího činitele v těchto aktivitách. Schůzku pod Palackého mostem, kde měl dle Hladkého vzniknout název deníku Mladá fronta, Hořec označuje jako výmysl. Stejně tak i nápad na obsazení tiskárny. Budova Der Neue Tag byla dle Hořce určena pro Mladou frontu při jednání s ilegálním vedením odboje. Také Hladkého líčení květnové revoluce dle Hořce neodpovídá skutečnosti. V závěru svého dopisu Hořec nabádá Hladkého, aby ze sebe nedělala něco jiného, než dobrého sportovního redaktora, kterým tehdy Hladký dle Hořce byl (příloha č. 8).

Neshody mezi Hladkým a Hořcem panovaly již dříve. V březnu roku 1972 byl doručen redaktorovi Československého rozhlasu anonymní dopis, který byl následně postoupen Závodnímu výboru KSČ. Tento se dotýkal především osoby Miroslava Hladkého, který byl

⁸⁰ Rozhovor s Karlem Šiktance.

⁸¹ Šéfredaktor Karel Hora - Mladá fronta – 1975 – ročník XXXI – č. 108 – 9.5. – pátek

přesvědčen, že jeho autorem je právě Hořec. Ve svém vyjádření ze dne 23. 3. 1972 Hladký k tomuto dopisu uvádí, že mu Hořec velmi vyčítal, že s ním rozvázal pracovní poměr, když Hořec pracoval na Fakultě žurnalistiky UK a vedl zde časopis *Univerzita Karlova*, a že jejich politické názory se zásadně liší.⁸²

Z dokumentů, které jsem měla k dispozici při sepisu této bakalářské práce, je patrné, že Hladký s Hořcem spolu zřejmě vycházeli pouze v prvních letech vydávání *Mladé Fronty*, a to do roku 1950, kdy byl Hořec odvolán z funkce šéfredaktora *Mladé Fronty*, jak mi následně částečně potvrdil i Karel Šiktanc, který se k jejich vztahu ale více nevyjádřil, neboť po svém odchodu z *Mladé Fronty* již měl jen kusé informace. Nedá se však mluvit o tom, že by k sobě navzájem chovali nenávisť. Dle dokumentů si i přes jejich odlišné politické názory jeden druhého vážili. Jak Hladký uvádí ve svém dopisu Městskému výboru Komunistické strany Československa ze dne 23. března 1972, Hořec se nedokázal smířit s odchodem z *Mladé Fronty* a pociťoval to dlouhodobě jako křivdu. Na konci 60. let se Hořec veřejně hlásil k sociální demokracii, což pro Hladkého bylo nepochopitelné a myslel si, že ho k tomu přimělo zklamání z odchodu z *Mladé fronty* ve spojení s jeho maloměšťáctvím.⁸³ Domnívám se tedy, že důvodem, proč jejich vztah nebyl přátelský, je převážně jejich různé politické smýšlení.

4. Působení na Univerzitě Karlově

4.1 Od Institutu osvěty a novinářství k Fakultě sociálních věd

Jistým uvolněním politických poměrů a celkového společenského klimatu počátkem šedesátých let dvacátého století došlo k rychlejšímu rozvoji některých společenských vědních oborů, které dosud spadaly pod filozofickou fakultu. Studijním oborem se stala kulturologie, tehdy ještě pod označením „osvěta“, a spolu s knihovnictvím a žurnalistikou – v dobovém pojmosloví „novinářstvím“ – byla počátkem budoucího samostatného vzdělávacího pracoviště. Zvláště obory knihovnictví a žurnalistika spolu měly jisté historické vazby.

⁸² Archiv bezpečnostních složek, složka Miroslava Hladkého, svazek Ministerstva vnitra č. 45324 – 020, pracovní.

⁸³ Archiv bezpečnostních složek, složka Miroslava Hladkého, svazek Ministerstva vnitra č. 45324 – 020, pracovní.

V letech 1953 - 1954 existovalo novinářství v rámci katedry knihovnictví, později vznikla samostatná katedra novinářství.

Kombinací těchto tří oborů byl vytvořen nový samostatný univerzitní celek s názvem Institut osvěty a novinářství (ION).

Snaha o úplnou emancipaci oborů rozvíjejících se v rámci ION vedla k ustavení samostatné fakulty. Od školního roku 1965 - 1966 změnil ION na základě vládního nařízení název na Fakultu osvěty a novinářství Univerzity Karlovy. Na fakultě bylo možné studovat tyto obory, které prošly etapou vnitřní diferenciací, a zaměření: osvěta, knihovnictví se zaměřením technickým a společenskovedním a novinářství se specializací tisk, rozhlas, televize a nakladatelská práce, kdy se fakulta v době svého vzniku dělila na následující katedry: katedra osvěty, katedra knihovnictví, katedra teorie a dějin novinářství, katedra periodického tisku, rozhlasu a televize (vedoucím této katedry se stal Miroslav Hladký), katedra marxismu-leninismu, katedra českého jazyka a teorie a dějin literatury a katedra psychologie a pedagogiky. Fakulta začala systematicky posilovat své postavení i oblasti vědecké práce.

Fakulta osvěty a novinářství prošla dalšími změnami. Jednak změnila svůj název na Fakultu sociálních věd a publicistiky (FSVP), ale také dosahovala z odborného i pedagogického hlediska svého vrcholu. Stala se moderně koncipovaným vysokoškolským učilištěm, jež v sobě spojovalo poznatky i možnosti rozvoje sociálních věd druhé poloviny 60. let jak zahraničních, tak tuzemských. Podstatnou organizační změnou bylo též ustavení katedry sociologie z původního oddělení sociologie v rámci katedry osvěty.

Od akademického roku 1968 - 1969 byly na FSVP ustaveny čtyři základní obory: osvěta, knihovnictví, novinářství a sociologie. FSVP se zaměřovala na rozvoj moderního pojetí sociálních věd, ale také prosazovala tento přístup i do pedagogického procesu. Politický vývoj však nepřál rozvíjení společenskovedních oborů, a proto od studijního roku 1970 - 1971 byly v personálním obsazení již natolik patrné změny vyplývající ze změněné politické situace, že se nastoupený trend nemohl udržet a byl rázně ukončen.

Děkanem FSVP se stal Miroslav Hladký. Z fakulty zmizela řada pedagogických a vědeckých osobností určujících charakter sociálních věd. Z katedry sociologie se opět stalo oddělení při

Katedře osvěty a výchovy dospělých. Postupně docházelo i k proměnám učebních plánů, až byla FSVP nařízením vlády zrušena a byla zřízena Fakulta žurnalistiky.

Ustavením Fakulty žurnalistiky se rozpadl dosavadní vývoj komplexu sociálních věd. Obory, které byly na předchozí fakultě pěstovány, se opět vrátily na filozofickou fakultu a nová fakulta žurnalistiky měla pouze jeden studijní obor, kterým byla žurnalistika.

Samostatné vědecko-pedagogické pracoviště věnující se rozvoji jediného oboru bylo na první pohled završením snah o emancipaci přípravy budoucích novinářů. Nebylo tomu tak, neboť ve skutečnosti paradoxně vedlo k izolaci tohoto oboru, který byl přímo ovlivňován politickými požadavky. Učební plány, personální obsazení i řešené vědecké úkoly svědčí o tom, že fakulta žurnalistiky skutečně sloužila vládnoucí politické elitě. Fakulta žurnalistiky nemohla udělovat žádné vědecké hodnosti, neboť po celou dobu své existence neměla akreditovaný žádný vědní obor.

Při budování nové podoby fakulty bylo nutné vycházet z možností a zaměření nově koncipovaného studijního oboru žurnalistika. Dvě nově založené katedry byly obsazené především pracovníky, kteří na fakultu přešli jako kádrové posily ze sdělovacích prostředků: katedra propagandy a katedra agenturní žurnalistiky a propagace. Zbývající tři katedry žurnalistiky byly v mírně pozměněné podobě převzaty z FSVP: katedra periodického tisku, katedra televizní a filmové žurnalistiky (vedoucí Miroslav Hladký) a katedra rozhlasové žurnalistiky.

Existence samostatné fakulty žurnalistiky a snaha o prosazení žurnalistiky jako samostatného oboru spolu s jeho přísnou kontrolou a s deklarovanou doktrínou o stranickosti, služebnosti a formativní úloze novinářů, která byla představiteli školy akceptovanou a skromně rozvíjenou, vedly k tomu, že měl obor žurnalistika politicky výsadní a intelektuálně parazitující postavení.

Po politických změnách koncem roku 1989 byla aktuální otázkou další existence novinářského studia na Karlově univerzitě. V květnu 1990 byla Fakulta žurnalistiky zrušena a místo ní zřízena Fakulta sociálních věd, která měla mimo jiné za cíl reformovat a dále rozvíjet i profesionální přípravu budoucích žurnalistů.

Dne 1. června 1990 byla rozhodnutím rektora a akademického senátu Karlovy univerzity zřízena Fakulta sociálních věd, která od samého počátku směřovala k vybudování standardních společenskovedních studií, stejně jak je tomu v podobných univerzitních pracovištích ve světě. Současně měla využívat sociálněvědního klimatu k modernizaci přípravy budoucích novinářů. Na Fakultě sociálních věd byly založeny tři katedry, a to ekonomie, politologie, sociologie a žurnalistiky.

Dalším vývojem Fakulta sociálních věd přešla na systém institutů, který byl po vyhlášené reorganizaci přijat na jaře roku 1993. Tento přechod znamenal zrušení stávajících vědeckých pracovišť a zdůraznění pedagogického působení. Na Fakultě sociálních věd byl založen Institut ekonomických studií, Institut komunikačních studií a žurnalistiky, Institut politologických studií a Institut sociologických studií. V roce 1994 zde byl zřízen ještě Institut mezinárodních studií. V roce 1995 vzniklo při Fakultě sociálních věd Centrum pro mediální studie (CEMES). Těmito úpravami zatím vývoj této fakulty končí.⁸⁴

4.2 Působení na fakultě

Miroslav Hladký působil v letech 1961 – 1967 na Karlově Univerzitě na Institutu osvěty a novinářství, která se následně přejmenovala na Fakultu sociálních věd a publicistiky, a to od roku 1967 až 1972, a poté na Fakultu žurnalistiky v letech 1972 – 1990. Na fakultu přišel na žádost tehdejšího děkana a opustil tak funkci hlavního redaktora politicko-zpravodajského programu Československé televize.⁸⁵

Na konci roku 1967 navrhla katedra publicistiky Institutu osvěty a novinářství doc. Hladkému udělení profesury. Po lednu 1968 měl však Hladký vážné výhrady k tehdejšímu vývoji, takže vedení fakulty již nemělo na jeho profesuře zájem, jak Hladký uvádí ve svém dopisu členovi předsednictva a tajemníkovi Ústředního výboru Komunistické strany Československa (ÚV KSČ) ze dne 9. 1. 1972. (příloha č. 9) Dle jeho slov byl na základě publikace jeho seriálu

⁸⁴ BEČVÁŘ, Jindřich et al. *Dějiny Univerzity Karlovy. IV, 1918-1990*. Vyd. 1. Praha: Univerzita Karlova, c1998. 671 s. ISBN 80-7184-539-6, s. 536 – 541.

⁸⁵ Archiv bezpečnostních složek, složka Miroslava Hladkého, svazek Ministerstva vnitra č. 45324 – 020, pracovní.

v Rudém právu „Hledání pravdy“⁸⁶ prakticky odepsán. Byl vláčen v Literárních listech a na fakultě se kolem něj vytvořila dusná atmosféra. Vyvrcholilo to prý tím, že na chodbách fakulty se kreslily pro něj šibenice a nejspíše veršovánky, které ho napadaly.⁸⁷

Na jaře roku 1970 při tajném hlasování, dle jeho vyjádření, získal všechny hlasy pro udělení profesury. Následně návrh prošel schvalovacím řízením na předsednictvu Městského výboru KSČ, kde byl rovněž schválen. Teprve poté se konalo řízení před vědeckou radou Karlovy univerzity, která opět v tajném hlasování jmenování odhlasovala. Současně byl také začátkem roku 1970 jednohlasně v tajných volbách zvolen děkanem Fakulty sociálních věd a publicistiky Karlovy univerzity a ministrem do této funkce potvrzen.⁸⁸

Jako první a hlavní úkol po jeho nástupu do funkce děkana v roce 1970 byla očista fakulty. Dostával od rektorátu i od stranických orgánů pokyny, kdo musí z fakulty neprodleně odejít. Téměř jedna třetina učitelů z fakulty odešla. Jeho další hlavní úkol, jak uvádí ve stížnosti ze dne 4. 4. 1972 adresované předsedovi Ústřední kontrolní a revizní komise ÚV KSČ Dr. Miloši Jakešovi (příloha č. 10), byla povinnost změnit složení přijímaných posluchačů tak, aby se na fakultu, zejména na obor publicistiky, dostávali lidé skutečně oddaní socialismu.⁸⁹

Na jaře roku 1971 byl Miroslav Hladký navržen kolegiem Fakulty sociálních věd a publicistiky na udělení zlaté medaile k 50. výročí KSČ, a to z důvodu, že zaujímal principiální postoje v letech 1968 – 1970, důsledně hájil marx-leninskou koncepci politiky strany a zásady proletářského internacionalismu. Jeho zásluhou docházelo k postupné konsolidaci Fakulty sociálních věd a publicistiky a byly odstraňovány zejména politické nedostatky ve výchově studentů fakulty. Kromě této činnosti na škole výrazně přispěl jím vytvořenými pořady v televizním vysílání, ke konsolidačnímu procesu naší společnosti a prokázal při tom příkladnou politickou a osobní statečnost.⁹⁰

⁸⁶ V seriálu „Hledání pravdy“ Hladký uváděl, že v Československu jde o zvrát socialistického zřízení, že se uvolnilo pole západním rozvědkám, a že by se mělo zvážít, koho rehabilitovat a neznehodnocovat rehabilitaci tím, že se budou rehabilitovat lidé, kteří se proti socialistickému zřízení provinili.

⁸⁷ Archiv bezpečnostních složek, složka Miroslava Hladkého, svazek Ministerstva vnitra č. 45324 – 020, pracovní.

⁸⁸ Tamtéž.

⁸⁹ Archiv bezpečnostních složek, složka Miroslava Hladkého, svazek Ministerstva vnitra č. 45324 – 020, pracovní.

⁹⁰ Archiv University Karlovy, složka Miroslava Hladkého

Dopisem ze dne 24. 3. 1972, adresovaném rektorovi Karlovy univerzity, Hladký žádal o zproštění funkce děkana Fakulty sociálních věd a publicistiky, neboť, jak ve svém odůvodnění uvádí, je tato fakulta ve srovnání s kteroukoliv jinou fakultou v neobyčejně obtížné, dá se říci kritické, situaci. Má katastrofální nedostatek učitelů i prostorů. Ačkoliv na to poukazoval a žádal pomoc, situace se nezlepšila, což znamená, že prakticky každodenně je nucen řešit nouzové základní otázky provozu školy na úkor úsilí o zkvalitnění politicko-výchovného a pedagogického procesu⁹¹ (příloha č. 11).

V dubnu 1972 se Miroslav Hladký jako děkan Fakulty sociálních věd a publicistiky zúčastnil jednání děkanů fakult žurnalistiky socialistických států ve Varšavě.⁹²

Stejně jako za svého působení v deníku Mladá fronta, tak i v těchto letech Hladký zůstával ve spojení s pracovníkem rozvědné správy, kterému podával zprávy o chodu fakulty, či činnostech kolegů či studentů, kteří byli podezřelí z „nesprávného“ politického smýšlení.⁹³

V srpnu 1972 byl prezidentem republiky Ludvíkem Svobodou jmenován řádným profesorem pro obor publicistika s účinností od 1. 9. 1972⁹⁴ a v listopadu 1972 byl pověřen výkonem funkcí, jež jsou stanoveny v plánu činnosti fakulty v odpovědnosti proděkana na úseku zahraničních styků.⁹⁵

V listopadu 1973 podepsal Slib vysokoškolského učitele a v následujícím studijním roce byl vyznamenán „Za zásluhy o výstavbu“.⁹⁶

Na počátku osmdesátých let byl pověřen zpracováním rukopisu plánovaného titulu „Základy techniky a grafiky periodik“. Následovala jeho spolupráce na přípravě vědeckého kolokvia „Metody propagace a získávání obyvatelstva pro soustavnou činnost v tělesné výchově a sportu“⁹⁷ a udělení Řádu práce.⁹⁸

⁹¹ Archiv bezpečnostních složek, složka Miroslava Hladkého, svazek Ministerstva vnitra č. 45324 – 020, pracovní.

⁹² Archiv Univerzity Karlovy, složka Miroslava Hladkého

⁹³ Archiv bezpečnostních složek, svazek Miroslava Hladkého, svazek Ministerstva vnitra č. 45324.

⁹⁴ Národní archiv, ASYN – karta členská evidence Miroslava Hladkého.

⁹⁵ Archiv Univerzity Karlovy, složka Miroslava Hladkého.

⁹⁶ Tamtéž.

⁹⁷ Tamtéž.

⁹⁸ Universitas Carolina Pragensis, Seznam přednášek Fakulty žurnalistiky ve studijním roce 1983 – 84, PRAHA 1983 – UNIVERSITA KARLOVA, s. 9 – 12, s. 9 – 10, 12, 21.

V roce 1984 měl odejít do důchodu, ale byl mu prodloužen pracovní poměr o jeden další studijní rok. V roce 1985 mu byl pracovní poměr opětovně o jeden rok prodloužen.⁹⁹

Od roku 1986 pracoval na Fakultě žurnalistiky již pouze na poloviční pracovní poměr, a to jako profesor konzultant. Tento pracovní poměr mu byl každý rok prodlužován. Poslední prodloužení se sjednalo jako všechna předchozí na dobu určitou, a to do 30. června 1990.¹⁰⁰

4.3 Pedagogická činnost

Miroslav Hladký se ve své pedagogické dráze na Karlově univerzitě zaměřil především na oblast grafické úpravy periodik, na televizní žurnalistiku a vedení seminářů ke sportovní žurnalistice. K těmto oblastem Hladký vydal i několik vysokoškolských učebnic, které byly vydány pro Fakultu žurnalistiky Karlovy univerzity (dříve ION a FSVP). Těmto učebnicím se budu věnovat v kapitole č. 5 - Novinovědná literatura.

V oblasti svého zaměření Miroslav Hladký přednášel za dobu svého působení na fakultě tyto předměty:

Tvorba a estetika grafické úpravy novin (1967, 1968), Vizuální působení novin (1967, 1968), Teorie televizní a filmové tvorby (1967 – 1985), Metodika práce televizního novináře (1967, 1968), Základy grafické tvorby knihy (1967, 1968, 1969), Sportovní publicistika v televizi (1967, 1968), Sport a publicistika (1967, 1968), Základy polygrafie a estetika grafické úpravy (1967, 1968), Grafická úprava novin (1968, 1969), Grafika periodik (1970, 1971, 1972), TV žánry (1972), Metoda televizní a filmové tvorby (1983, 1984, 1985), Teorie a praxe TV a filmové tvorby (1983, 1984), Scénáristická tvorba (1983, 1984), Technika a grafika periodik (1985), Teorie a metoda TV a filmové tvorby (1985).¹⁰¹

⁹⁹ Národní archiv, ASYN – karton členská evidence Miroslava Hladkého.

¹⁰⁰ Archiv Univerzity Karlovy, složka Miroslava Hladkého.

¹⁰¹ Universitas Carolina Pragensis, Seznamy přednášek ve studijním roce 1961 - 1985, PRAHA. UNIVERSITA KARLOVA.

4.4 Funkce zastávané v rámci působení na fakultě

Miroslav Hladký během svého působení na fakultě zastával mnoho funkcí. Z archivních materiálů vyplývá následující:

- člen Vědecké rady (1961 – 1970, 1972 – 1985)
- vedoucí Katedry publicistiky (1961 – 1970)
- předseda Fakultní organizace KSČ (1965 – 1967)
- vedoucí Oddělení teorie a historie televize (1966 – 1967)
- vedoucí Katedry televize (1972 – 1973)
- předseda Rigorózní komise (1973 – 1985)
- předseda Kárné komise (1973 – 1978)
- člen Komise pro pedagogickou práci (1973 – 1978)
- člen Komise pro zahraniční styky (1973 – 1974)
- člen Prověřovací komise (1975 – 1978)
- předseda Komise pro závěrečné zkoušky a obhajoby v postgraduálním studiu (1975 – 1978)
- člen Komise pro pedagogickou a politiko-výchovnou práci (1975 – 1978)
- člen Státní zkušební komise (1976 – 1977)
- člen Ediční komise pro skripta a vědeckou publikaci (1983 – 1985)
- vedoucí Katedry televizní a filmové žurnalistiky (1983 – 1984)
- předseda Výboru Svazu československo – sovětského přátelství (1985)^{102 103 104}

S ohledem na četnost funkcí Miroslava Hladkého a široký záběr jeho pracovní činnosti nelze vyloučit, že po dobu svého působení na Karlově univerzitě zastával i funkce další, a to především v době normalizace, kdy byl patrně rovněž v některých stranických funkcích, dále i v oblasti televize a filmu. Z archivních materiálů, které jsem měla k dispozici, vplynuly ve vztahu k předmětu této práce pouze funkce výše uvedené.

¹⁰² Universitas Carolina Pragensis, Seznamy přednášek ve studijním roce 1961 - 1985, PRAHA. UNIVERSITA KARLOVA

¹⁰³ Archiv Univerzity Karlovy, složka Miroslava Hladkého.

¹⁰⁴ Archiv bezpečnostních složek, svazek Miroslava Hladkého, svazek Ministerstva vnitra č. 45324.

5. Novinovědná literatura

Miroslav Hladký napsal za svůj život celou řadu vysokoškolských učebnic, a to převážně pro Fakultu žurnalistiky Karlovy univerzity (dříve ION a FSVP).

Jednou z prvních učebnic byla učebnice s názvem *Estetika grafické úpravy novin*, která je určena pro posluchače Institutu osvěty a novinářství UK, vydaná Státním pedagogickým nakladatelstvím roku 1963 a na jejím vydání spolupracovala Karlova universita.¹⁰⁵

Následovalo vydání učebnice *Tvorba a působení grafické úpravy novin*, která vyšla roku 1965. Byla určena pro posluchače Institutu osvěty a novinářství UK a Filosofické fakulty Komenského university v Bratislavě.¹⁰⁶

V roce 1981 vydalo Nakladatelství a vydavatelství Novinář učebnici *Základy grafické úpravy periodik*, kterou Hladký napsal spolu s doc. dr. Janem Bartákem, CSc., pro Fakultu žurnalistiky UK. Tato učebnice se zabývá významem a úkolem grafické úpravy novin, společenskými podmínkami realizace grafického návrhu, grafickou úpravou periodického tisku, grafickou úpravou periodik jako součást životního slohu, významem jednoty obsahového a grafického ztvárnění žurnalistického sdělení, prostředky grafické úpravy novin, pomocnými elementy grafické úpravy, grafickou metrikou a grafikou žurnalistických celků.¹⁰⁷

Další učebnicí, vydanou roku 1982 Státním pedagogickým nakladatelstvím, je *Scenáristika a dramaturgie televizní a filmové žurnalistiky I*. Tuto učebnici napsal Hladký spolu s PhDr. Michalem Šobrem a je taktéž určena pro posluchače Fakulty žurnalistiky UK. Učebnice vysvětluje audiovizuální sdělování – novou kvalitu lidské komunikace s tvorby, umění a výrazové prostředky televizní a filmové žurnalistiky, televizní a filmovou žurnalistiku, objektivní skutečnost – variabilní materii tvůrčího autorského odrazu, tvůrčí proces a

¹⁰⁵ HLADKÝ, Miroslav. *Estetika grafické úpravy novin*. 1. vyd. Praha: SPN, 1963. 157 s. Učební texty vys. škol.

¹⁰⁶ HLADKÝ, Miroslav. *Tvorba a působení grafické úpravy novin*. 1. vyd. Praha: SPN, 1965. 281 s. Učební texty vys. škol.

¹⁰⁷ HLADKÝ, Miroslav a BARTÁK, Jan. *Základy grafické úpravy periodik*. 1. vyd. Praha: Novinář, 1981. 161 s.

individualitu tvůrce, jednotu tvůrčího procesu a dialektický vztah jeho částí a dramatický prvek – jádro průběhu dějové linie.¹⁰⁸

Teorie televizní a filmové žurnalistické tvorby II. – základy metody televizní tvorby je učebnice, která byla vydána roku 1983 Státním pedagogickým nakladatelstvem. Hladký ji sepsal spolu s doc. PhDr. Otto Brabcem, CSc. a je určena pro Fakultu žurnalistiky UK. Studenti zde naleznou informace o tvorbě televizních studiových pořadů, tvorbě televizních přenosových pořadů, metodice tvorby ručními elektronickými kamerami, tvorbě televizních pořadů kombinovanou technologií, tvůrčích postupech při úpravách pořadů přebíraných a základních metodách tvůrčí práce s televizním záznamem.¹⁰⁹

Následuje učebnice vydaná vydavatelstvím a nakladatelstvím Novinář roku 1986, sepsaná Miroslavem Hladkým a kolektivem, vydaná jako celostátní vysokoškolská učebnice s názvem *Žurnalistika v televizi*. Tato učebnice se zabývá počátky audiovizuální žurnalistiky, vznikem a vývojem a současností televize, vznikem, vývojem a současností televize v Československu, televizi a jejím místem ve společnosti, žurnalismem v televizi, výrazovými a vyjadřovacími prostředky televizní žurnalistiky, člověkem před mikrofonem a kamerou, tvůrčí prací při použití různých technologií, tvorbou přenosových pořadů, základními metodami tvůrčí práce s televizním záznamem, tvorbou televizních pořadů kombinovanou technologií, televizním zpravodajstvím a publicistikou a dokumentaristikou, výměnou televizních zpravodajských snímků, televizními žurnalistickými žánry, vnímáním televizního sdělení a technologickými perspektivami televizní žurnalistiky.¹¹⁰

¹⁰⁸ HLADKÝ, Miroslav a ŠOBR, Michal. *Scenáristika a dramaturgie televizní a filmové žurnalistiky. 1, Základní východiska a tvůrčí předpoklady*. 1. vyd. Praha: SPN, 1982. 205 s.

¹⁰⁹ HLADKÝ, Miroslav a BRABEC, Otto. *Teorie televizní a filmové žurnalistické tvorby: určeno pro posl. fak. žurnalistiky*. [Část] 2, *Základní metody televizní tvorby*. 1. vyd. Praha: SPN, 1983. 95 s.

¹¹⁰ HLADKÝ, Miroslav a kol. *Žurnalistika v televizi: [celost. vysokošk. učebnice pro stud. fak. žurnalistiky a filozof. fak. stud. oboru Žurnalistika]*. 1. vyd. Praha: Novinář, 1986. 349 s., [24] s. obr. příl.

6. Závěr

Cílem mé bakalářské práce bylo vytvoření profilu Miroslava Hladkého, nepochybně významné osobnosti 20. století v oblasti kultury. Život Miroslava Hladkého byl úzce spojen s dějinnými epochami minulého století. Narodil se do doby první republiky necelý rok po vyhlášení samostatného Československa, v období největšího válečného konfliktu v dějinách lidstva, tedy během druhé světové války, byl nasazen na nucené práce v Německu, poté v Rakousku. Konec války umožnil Miroslavu Hladkému realizovat se v oboru, který ho naplňoval, aktivně se podílel na rozvoji kulturní tvorby, médií a sportovní úspěchy mu pomohly dostat se mezi elitu v oboru. Celoživotní dílo Hladkého významně ovlivnilo myslí stovek až tisíců lidí v komunistickém Československu. Podílel se na založení deníku mládeže Mladá Fronta, provozoval pedagogickou činnost na fakultě Karlovy univerzity v Praze a věnoval se filmové i literární tvorbě.

Z dnešního pohledu není lehké hodnotit Miroslava Hladkého jako osobnost, jako člověka, již proto, že jsem se s ním nikdy osobně nesetkala, ani jsem nezažila dobu, ve které žil.

V této bakalářské práci jsem vycházela převážně z archivních materiálů uložených v Archivu bezpečnostních složek, ze kterých vyplynula jistá vazba mezi Hladkým a tajnou bezpečností, která od něj vyžadovala informace o jeho okolí. Z dostupných pramenů však nevyplývalo, o jak úzkou vazbu se jednalo a jak velké problémy Hladký svými reporty svému okolí mohl způsobit, či způsobil.

Z rozhovoru s Karlem Šiktancem vyplývá, že po skončení války byla československá společnost lačná po změnách, které po válce přicházely, a proto všichni, někteří méně, někteří více, podporovali politiku Komunistické strany Československa a příklon k Sovětskému svazu. Jak ovšem vyplynulo z vyjádření Karla Šiktance, již neměl pochopení pro ty, kteří ve straně zůstali i po roce 1968, v době normalizace po vpádu vojsk Varšavského paktu.

Zde vyvstává otázka, co vedlo Miroslava Hladkého k tomu, aby se k této ideji hlásil i po roce 1968. Z informací z dostupných materiálů jsem nabyla dojmu, že této ideji skutečně věřil a hrdě se k ní hlásil i přes jisté problémy, které mu to způsobovalo, obzvláště při jeho působení

jako děkana na Fakultě sociálních věd a publicistiky na Karlově univerzitě, kdy dostával anonymní dopisy a na chodbách fakulty pro něj byly namalovány šibenice. Na druhou stranu je však také možné, že Hladký byl pod velkým tlakem Komunistické strany Československa, nebo mu mohlo být dokonce Stranou vyhrožováno. Pokud by byl například proti propouštění Stranou nechtěných profesorů na fakultě a přijímání pouze studentů, kteří měli správnou politickou příslušnost, mohl by se proti tomu vůbec postavit, s ohledem na zachování svého působení na fakultě? S ohledem na historická fakta by to možné nebylo, své postavení by jistě ztratil a mohl by se dostat i do dalších problémů osobního rázu. To jsou však pouze mé úvahy, neboť toto není z žádných pramenů patrné.

Z informací zjištěných o Miroslavu Hladkém jsem dospěla k závěru, že se od roku 1945 silně angažoval ve své tvůrčí práci pro ideologii KSČ. A právě v období normalizace až do roku 1989 bylo období, kdy se Miroslav Hladký profiloval ve společenském životě jako jedna z vůdčích ideologicky zaměřených osobností jak v oblasti televizní tvorby, tak v pedagogické činnosti. V této době plně podporoval normalizační síly socialistického Československa. Miroslav Hladký ukončil svoji profesní dráhu v roce 1990, v době vznikajícího demokratického režimu.

7. Summary

Period immediately coming after the end of Second World War was a period without existence of factual censorship, when press played significant social and cultural role. At this time many journals and magazines came into existence, Mladá fronta, a journal for youth, as one of them, with Miroslav Hladky, significant figure of cultural and pedagogical life of former Czechoslovakia, as one of the co-founder. Miroslav Hladky left significant footprint not only when working for Mladá fronta, but also later for Czechoslovak television. Subsequently he used his experience and knowledge in his pedagogical and academic activity at Charles University.

8. Seznam použité literatury

Archivní prameny

Archiv bezpečnostních složek – svazek Ministerstva vnitra

Archiv University Karlovy – Archiv Universitas Karolina Pragensia

Archiv University Karlovy – Archiv zaměstnanců

Národní archiv – Archivy syndikátu novinářů

Literatura

BEČVÁŘ, Jindřich et al. *Dějiny Univerzity Karlovy. IV, 1918-1990*. Vyd. 1. Praha: Univerzita Karlova, c1998. 671 s. ISBN 80-7184-539-6.

BĚLINA, Pavel et al. *Dějiny zemí Koruny české. II., Od nástupu osvícenství po naši dobu*. 9. vyd. Praha: Paseka, 2003, ©1993. 328 s. ISBN 80-7185-606-1.

ČERNÝ, Ota. *Brankám bylo padesát, aneb, Díky táto: Kladno, Praha a okolí 1969-2006*. Vyd. 1. Praha: Česká televize, 2007. 171 s. Edice České televize. ISBN 978-80-85005-81-3

HLADKÝ, Miroslav a BARTÁK, Jan. *Základy grafické úpravy periodik*. 1. vyd. Praha: Novinář, 1981. 161 s.

HLADKÝ, Miroslav a BRABEC, Otto. *Teorie televizní a filmové žurnalistické tvorby: určeno pro posl. fak. žurnalistiky. [Část] 2, Základní metody televizní tvorby*. 1. vyd. Praha: SPN, 1983. 95 s.

HLADKÝ, Miroslav a kol. *Žurnalistika v televizi: [celost. vysokošk. učebnice pro stud. fak. žurnalistiky a filozof. fak. stud. oboru Žurnalistika]*. 1. vyd. Praha: Novinář, 1986. 349 s., [24] s. obr. příl.

HLADKÝ, Miroslav a ŠOBR, Michal. *Scenáristika a dramaturgie televizní a filmové žurnalistiky. 1, Základní východiska a tvůrčí předpoklady*. 1. vyd. Praha: SPN, 1982. 205 s.

HLADKÝ, Miroslav. *Estetika grafické úpravy novin*. 1. vyd. Praha: SPN, 1963. 157 s. Učební texty vys. škol.

HLADKÝ, Miroslav. *Tvorba a působení grafické úpravy novin*. 1. vyd. Praha: SPN, 1965. 281 s. Učební texty vys. škol.

RATAJ, Jan a HOUDA, Přemysl. *Československo v proměnách komunistického režimu*. Vyd. 1. V Praze: Oeconomica, 2010. Vysokoškolská učebnice. 455 s. ISBN 978-80-245-1696-7.

Rozum do kapsy: malá encyklopedie: pro čtenáře od 9 let. 5., opravené vyd. Praha: Albatros, 1988. 607 s.

SÍGL, Miroslav, ed. a HOŘEC, Jaromír, ed. *Generace 45: [pamětníci Mladé fronty 1945-1950]*. Praha: Riopress, 1997. 271 s. ISBN 80-85611-42-2.

STRASMAJER, Vladimír. *Historie televize v Československu. [Díl] 1*. 1. vyd. Praha: SPN, 1978. 55 s.

Noviny

Mladá fronta, květen 1945

Mladá fronta, červenec – srpen 1948

Mladá fronta, květen 1975

On – line zdroje

TOTALITA [online]. 1999 – 2013. [cit. 2013-4.23]. Dostupný z:
http://www.totalita.cz/vysvetlivky/o_hladkym.php.

Vláda České republiky. Historie úřadu vlády České republiky od roku 1918. Období první republiky 1918 – 1938. Vláda ČR © 2009 – 2013. [vid. 19.4.2013]. Dostupné z:
<http://www.vlada.cz/assets/Obdobi-prvni-republiky-1918.pdf>.

WORLD PEACE ASSEMBLY and CONFERENCE [online]. 2012. [cit. 2013-4-23]. Dostupný z: <http://www.wpc-in.org/index.html>.

9. Seznam použitých zkratk

Čs. televize	Československá televize
ČSR	Československá republika
ČSSR	Československá socialistická republika
FSVP	Fakulta sociálních věd a publicistiky
ION	Institut osvěty a novinářství
KSČ	Komunistická strana Československa
MF	Mladá fronta
SNB	Sbor národní bezpečnosti
SSSR	Svaz sovětských socialistických republik
StB	Státní bezpečnost
ÚV KSČ	Ústředního výboru Komunistické strany Československa

10. Seznam příloh

- Příloha č. 1 – Životopis (dokument)
- Příloha č. 2 – Návrh na informátora (dokument)
- Příloha č. 3 – Plán výchovy informátora (dokument)
- Příloha č. 4 – Plán spojení s informátorem (dokument)
- Příloha č. 5 – Vyhodnocení spolupráce s informátorem (dokument)
- Příloha č. 6 – Záznam ze schůzky s informátorem (dokument)
- Příloha č. 7 – Článek Miroslava Hladkého „Nevěřte kalendáři!“ (dokument)
- Příloha č. 8 – Reakce Jaromíra Hořce na článek Miroslava Hladkého (dokument)
- Příloha č. 9 – Dopis adresovaný ÚV KSČ (dokument)
- Příloha č. 10 – Dopis Dr. Miloši Jakešovi (dokument)
- Příloha č. 11 – Žádost o zproštění funkce děkana a vedoucího katedry televize (dokument)